

van zijn portret had laten vallen. De beide mannen voelden direct voor elkaar, en er ontwikkelde zich tusschen hen een vriendschap, die meer dan een halve eeuw, tot aan Marcotte's dood zou duren. Weinigen zijn zooveel voor Ingres geweest, als deze loyale, degelijke en energieke figuur. Door zijn vele connecties was hij in staat den schilder vele andere portret-opdrachten te bezorgen, en weldra zat deze volop in het werk. Het gouvernement deed hem, door tusschenkomst van Generaal Miollis, hoofd van het militair bestuur van Rome, een belangrijke bestelling. terwijl ook de generaal zelf hem het maken van een schilderij voor zijn residentie opdroeg. Maar Ingres' fortuin was slechts van korten duur. Napoleon kwam ten val, en daarmee verdwenen uit Rome al 's schilders begunstigers. Een moeilijke tijd brak nu voor hem aan.

Ingres sloeg er zich door heen zoo goed zijn talenten en de gewijzigde omstandigheden het toelieten. Hij maakte in die jaren (1814—1820) een menigte dier zoo beroemd geworden portretteekeningen in potlood, die zulk een groote bekoring hebben en psychologisch zoo treffend zijn. Zijn modellen waren vreemdelingen van alle nationaliteiten, in het bijzonder Engelschen, die een meer of minder vluchtig bezoek aan Rome brachten. Voorts begunstigde hem Graaf de Blacas, destijds fransch gezant te Rome, door te bewerken, dat zijn schilderij „Roger délivrant Angélique” voor de persoonlijke collectie van Koning Lodewijk XVIII werd aangekocht, terwijl hij zelf ook een enkel historiestuk, zooals de schilder er toen verschillende maakte, van hem kocht. Thévenin, die toen Directeur van de Villa Médicis was, zorgde er voor, dat de schilder van den staat een opdracht kreeg voor een schilderij in de kerk Trinité-des-Monts, die op kosten van de Blacas gerestaureerd werd. En zoo kwam hij, door dat alles samen, dan toch aan den kost.

In 1820 verhuisde Ingres, op aanraden van zijn vroegeren studiemakker, den beeldhouwer Bartolini, naar Florence. Zooals deze hem voorspeld had, vond hij daar volop werk. Een nieuwe reeks geteekende, een aantal geschilderde portretten, voorts weer enkele historiestukjes, en eindelijk het schilderij, dat Ingres' eerste waarlijk groote succes zou worden, zijn „Voeu de Louis XIII”, zijn er ontstaan.

De opdracht tot dit werk, dat bestemd was voor den Kathedraal van zijn geboorteplaats Montauban, was hem in den zomer van 1820 vanwege den Staat gedaan, met dien verstande dat het onderwerp toen nog niet vaststond: Hierover moest met den prefect van Tarn-et-Garonne overleg worden gepleegd. Ingres voelde voor een Maria Hemelvaart. Maar de prefect, die zoowel den koning als de kerkelijke overheid wilde vleien, vond er meer voor te zeggen die Maria Hemelvaart te verbinden met een voorstelling van den Koning, die zijn Rijk aan de H. Maagd aanbod. En na eenige discussie werd aldus beslist.